

ENNE

Dacă nu sunt acasă în două luni, sunt moartă.

Avertismentul mamei ei o bântuia în timp ce, coborând de pe navă pe pasarelă, abia își smucea cufărul de piele, învăluită cu un implacabil sentiment de teamă.

Dacă nu sunt acasă în două luni, sunt moartă.

Se făcuseră patru.

Pentru prima dată în cincisprezece zile, pășea pe uscat. Se dezechilibra, balansându-se ca și când s-ar fi așteptat ca pietrele gri ale macadamului să se unduiască precum marea, și apucă nervoasă balustrada digului ca să se adune. Dacă nu ar fi fost atât de plin de mizerie și de chiștoace de trabuce, s-ar fi putut să sărute caldarâmul. Două săptămâni de luptă cu răul de mare pe o grozăvenie plutitoare puteau să facă asta unei doamne.

O femeie se aruncă în urma ei, fără să bage de seamă trupul firav al Ennei. Forța aproape că o doborî la pământ. Se holbă după femeia împopoțonată cu o pălărie cu pene în timp ce dispărea în mulțime.

Hmmm, gândi. O doamnă n-ar trebui să se grăbească. Abia cinci secunde în așa-numitul Oraș al Păcatului și deja lumea era nepoliticoasă.

În timp ce tot mai mulți pasageri debarcau, grămezile din jurul meselor vamei se umflau cu sute de oameni, vociferând și fluturând pașapoarte și înghesuindu-se unul într-altul în efortul de a ajunge în fața cozilor. Majoritatea erau tineri, probabil vizitând New Reynes ca să încerce faimoasele cazinouri și viața de noapte, dar numărul familiilor prezente a surprins-o. Acest oraș nu era un loc bun pentru copii.

Și, își reaminti ei însăși, fixând în sus cerul sinistru pătat de smog, nu era un loc bun nici pentru ea.

În timp ce Enne se așeză la cozi, începu să sape prin lucruri după documentele turistice. Geanta ei era plină ochi: pașaportul, o mână de prăjiturile cu ghimbir rămase de la cina din seara precedentă și un exemplar din *Orașul Păcatului, un ghid: unde să te duci și unde nu*. În timp ce pescui hârtiile, ceva căzu și scoase *un clinchet* când atinse pământul. Jetonul ei.

Îl ridică și-l strânse la piept. Mama ei, Lourdes, îi dăduse acest jeton. Era cam de cinci centimetri în lungime și bătut cu un vechi simbol al Credinței – un ochi gravat pe-o față și cameea unei regine de pe vremuri pe cealaltă. Regii Mizer folosiseră aceste jetoane ca invitații la petreceri. Probabil că era ilegal dacă dețineai așa ceva – orice rămășițe de dinainte de Revoluția de acum douăzeci și cinci de ani ar fi trebuit să fie distruse, la fel ca Mizerii înșiși. Dar Enne n-ar fi fost în stare să arunce ceva atât de rar și de prețios. Îl puse înapoi în buzunar, în siguranță.

Neavând ceva mai bun de făcut, Enne scoase la lumină ghidul și compară coperta cu orașul din fața ei. Fotografia

Cazinoului Luckcluster se potrivea cu poveștile despre New Reynes: luminile roșii care străluceau fără flacără, femeile de moravuri ușoare dansând pe la colțuri de stradă în corsete strâmte și strălucitoare, proprietarii de jocuri de noroc momind trecătorii cu zâmbete parșive și promisiuni de îmbogățire rapidă.

Dar nici poveștile, nici coperta nu nimereau nicio asemănare cu orașul din fața ei. Din ceea ce putea vedea, New Reynes era o pustietate de metal și piatră albă. Fabricile străluceau de la distanță de parcă erau acoperite cu oțel lichid și norii erau atât de negri încât ea ar fi jurat că ploaia a curs întunecată precum cărbunele.

Panica o cuprinsese în timp ce examina linia orizontului – albă și zdrențuită ca dinții.

Tot ce știi sunt povești, își spuse Enne. Și nu toate poveștile sunt adevărate.

— Următorul, strigă bărbatul de la pupitrul vamei, și Enne se grăbi spre ghișeu. Îi smulse hârtiile din mâini.

— Erienne Abacus Salta.

Se înfioră la auzul întregului său nume. Nimeni n-o striga așa în afară de profesori.

Bărbatul purta ochelari uriași înrămați cu aur fals, care făceau ca ochii să-i pară imenși în timp ce se plimbau de pe fața ei alunecând, în jos, pe corp.

— O Salta, eheee? Atunci ești o dansatoare.

De altfel, după cum spusese „dansatoare“, ca și când ar fi șoptit curba literei s și după cum și-a lins buzele, Enne știa că nu-și imagina baletul său de la finalul anului școlar.

Obrajii i se aprinseră. Orașul păcatului, într-adevăr. Ea nu era o dansatoare din *aia*. Ea. Era. O. Doamnă.

El își fixă din nou privirea pe hârtii.

— Din Bellamy. Șaptesprezece ani. Apropo, nu prea arăți de șaptesprezece ani.

Ea se înroși și mai mult și începu să numere descrescător de la zece, ca nu cumva să spună ceva indecent și astfel să încalce vreuna dintre regulile sacre ale lui Lourdes.

Doamnele nu-și exprimă niciodată emoțiile. Asta era prima regulă.

Tipul verifică data nașterii pe pașaportul ei, dădu din cap și îi înapoie documentele de călătorie.

— Talentul de sânge e dansul, bineînțeles. Care este talentul familiei Abacus?

— Aritmetica, a răspuns ea.

Fiecare persoană deținea două talente, câte unul moștenit de la fiecare părinte. Cel mai puternic era cunoscut sub numele de talentul de sânge și cel mai slab era numit talentul divizat. Pentru Enne, talentul divizat dinspre Abacus era atât de slab încât putea foarte bine să nici nu existe, de vreme ce toate abilitățile ei se îndreptau spre plié-uri și piruete și nu spre banala matematică.

Bărbatul mâzgăli talentele ei și numele de familie într-un catastif pătat cu grăsime.

— Cât de mult vei sta?

— Vara, zise Enne, încercând ca vocea ei să pară puternică. Școala începea din nou în septembrie și asta era ultimul an al Ennei înainte de absolvire, înaintea debutului său în societate. Toată viața ei își perfecționase reverențele, memorase modul în care se așază masa și fusese obsedată de fiecare invitație la

serate... totul pentru a absolvi și a dobândi titlul de doamnă. Îl dorea mai mult decât orice altceva. Doar asta conta...

Până când Lourdes a dispărut.

Nu conta cât de speriată sau cât de singură se simțea, Enne jurase să rămână în orașul ăsta dezgustător până își găsea mama. Indiferent cât de mult i-ar fi luat. Dar, în taină, cu egoism, ea spera să o găsească pe Lourdes înainte de septembrie. Fără debutul ei în societate, nu era sigură ce-ar fi putut să ajungă.

Bărbatul lovi vârful stiloului în josul documentului.

— Semnează cu numele aici. Dacă nu știi să scrii, pune doar un X. Și, dacă poți citi, dă-i drumul și verifică totul.

Documentul era o grozăvenie de tipar de artă. În capul paginii era o căsuță de verificare pentru cei care aveau Talentele Misterelor. În vremea domniilor Mizerilor, diferitele regate cereau fiecărui cetățean să fie clasificat într-una dintre cele două categorii bazate pe talentele lor: Talente de Aptitudine și Talente ale Misterelor. Cele două talente – cel de sânge și cel divizat – ale Ennei erau considerate Talente de Aptitudine; oricine putea fi priceput la dans sau la aritmetică, chiar dacă nu se puteau compara cu cei născuți cu un talent din familie.

Talentele Misterelor totuși nu puteau fi învățate. Zis pe șleau, ele erau magice și chiar și regii Mizerei, care ar fi avut puternicele lor Talente ale Misterelor, le considerau o amenințare. Înainte de Revoluție, fuseseră restricții dure privind locul unde lumea putea să trăiască și cu cine aveau voie să se căsătorească pe baza propriilor talente. A fost unul dintre multele motive pentru care Mizerii au fost răsturnați. De aceea Enne era șocată să găsească o asemenea clasificare într-un document

oficial din New Reynes, capitala Republicii, casa Revoluției. Era arhaică. Dezagreabilă.

Și-s scris numele cu o caligrafie perfectă, gata să pornească.

Cu o bufnitură îngrozitoare, bărbatul a lovit pașaportul ei cu o ștampilă din lemn purtând însemnele Republicii, un cerc cu fulger în interior, destinat să semene cu un glob plin de volți. Semnătura Cancelarului Malcolm Semper – „Părintele Revoluției“ și încă liderul Republicii după douăzeci și cinci de ani – era gravată peste stemă.

Întinzându-i actele, vameșul zise:

— Bucură-te de New Reynes.

De parcă ar fi putut să se bucure acum, când mama ei era pierdută în acest oraș putred.

Enne își găsi drumul prin mulțimea înghesuită și privi absentă la întinsa panoramă a orașului New Reynes. La purtările nefamiliare ale oamenilor din jurul ei. La dezolarea cerului poluat al orașului. N-avea nicio idee de unde să înceapă. În timp ce traversa strada, lumea care aștepta să se reunească cu cei din familie privea direct prin ea, ca și când nici nu exista.

Pe vârfuri, Enne scrută mulțimea căutând-o pe Lourdes, după părul ei blond deschis sau linia eșarfei purpurii. Nu era nicăieri.

Cu fiecare zi care trecuse după termenul dat de Lourdes, Enne începuse să cedeze. Cu trecerea săptămânilor, apoi a lunilor, depresia era tot mai adâncă și tot mai prezentă. Acum, în timp ce-și ținea respirația și căuta cu disperare printre fețele străinilor din jurul său, se simțea mai curând sfârâmată decât întregă. O expirație, un suspin și s-ar rupe toată în bucăți.

Lourdes trăiește, se autoconvingea, așa cum făcuse în fiecare zi de câteva luni. Repetarea cuvintelor conta mai mult decât cuvintele însele.

Lourdes era în viață. Era în oraș. Și Enne o va găsi.

Repetă mantra de mai multe ori, ca și când ar fi rotit o cheie într-o păpușă de porțelan, revenindu-și în fire.

Niciodată să nu-ți permiți să fii pierdută, recită Enne în mintea ei. Asta era a doua regulă a lui Lourdes.

Dar ea nu era pierdută. Ea era îngrozită și asta era și mai greu de acceptat.

Ea era îngrozită că – nu contează de câte ori recitase regulile lui Lourdes sau de câte ori se certase pe ea însăși ca să se adune – făcuse o greșală primejdioasă gândind că ar putea înfrunta Orașul Păcatului. Dacă poveștile erau adevărate, ea era o școlăriță care tocmai rățăcea prin orașul lupilor.

Era îngrozită că Lourdes era moartă, exact așa cum o avertizase.

În fine, era îngrozită să o găsească. În toată viața Ennei, fuseseră doar ea și Lourdes și nimeni altcineva. Lourdes era casa ei, dar acea casă avea multe uși încuiate. Mama ei avea camere pline de secrete pe care Enne nu avea voie să le vadă, secrete despre care Enne pretindea că nu există.

Odată ce o găsea pe Lourdes, pentru Enne, deschiderea acelor uși trecea în trecut.

Cu mâinile tremurând, Enne scoase *Unde să te duci și unde nu* din buzunar și răsfoi paginile până la harta orașului. Râul Brint împărțea New Reynes în jumătate: Nordul și Sudul. Ea se afla acum în port, cel mai mic cartier al celebrului Mal Nordic.

Dacă o furtună va întârzia întoarcerea mea ori altă circumstanță neașteptată va apărea, tu poți vorbi cu domnul Levi Glaisyer, un prieten de-ai mei care locuiește în New Reynes. Va fi bucuros să te ajute.

Asta era din misterioasa scrisoare pe care Lourdes i-o trimisese Ennei la o lună după ce părăsise casa. Enne nu auzise niciodată de acest domn Levi Glaisyer și nici nu avea cea mai vagă idee despre cum l-ar fi putut găsi. Pe hartă parcurse felurite cartiere ale mult mai rafinatului Mal Sudic: Cartierul Senatorial, Cartierul Parcului, Cartierului Studentesc... el putea locui oriunde.

Doi agenți de poliție, prelinși pe peretele unui depozit, discutau cu un băiat cam de vârsta Ennei. Agenții purtau ghete albe murdare și jachete închise cu nasturi de la șolduri până-n gât, firele erau deșirate, găurile erau peste tot, gulerele erau sfâșiate.

Băiatul care vorbea cu ei avea o față aspră ca și când cineva i-ar fi sculpat trăsăturile cu o mașină de ras și de aceea ei se înfingeau în el în timp ce-i înfrunta. Oasele umerilor, oasele șoldurilor și oasele încheieturilor îi ieșiseră în afară toate, întinzându-i pielea flască, acoperite de o cămașă prea mare, cu gulere înalt care mai mult îi obosise gâtul. Părul său șaten era răvășit sălbătic.

Deși mizeria agenților nu era prea încurajatoare, autoritățile erau probabil cel mai bun loc de plecare pentru căutarea ei. Enne puse ghidul la loc în buzunar și se apropie.

— Arată-ne mâinile, îi ordonă băiatului primul agent. Era înalt și avea dinții ca un rechin – unul era din aur.

Băiatul ridică palmele.

— Ești fericit? Nu-s cicatrice.

— Atunci, ce-ar fi să-ți sufleci mânecele? întrebă Rechinul șiret. Cel de-al doilea agent încuviință din cap, molfăind în gură un trabuc. Enne simți nevoie să-și acopere nasul. Această *duhoare*.

Băiatul apucă mânecele, apoi se opri. Deși Enne n-avea nicio idee despre ce discutau, ea putea simți tensiunea din vorbele lor. Băiatul părea să fi dat de belea.

— Ce? zise Rechinul, cu zâmbet hidos jucându-i-se pe buze. Ai tatuaje pe care nu vrei să le vedem?

La ezitarea băiatului, Enne profită să sară în față, pe de-o parte să-l salveze din această conversație despre ce-o fi fost ea, dar, pe de altă parte, că nu avea timp să mai aștepte. Cine putea ști cât i-ar lua să o găsească pe Lourdes?

— Scuzați-mă, interveni Enne. Ea-și compusese cel mai bun zâmbet de care era în stare. Toți cei trei își întoarseră privirile spre costumul ei perfect croit și bluza cu gât înalt. În mijlocul modei strălucitoare a femeilor din jurul ei, știa că va fi imediat catalogată ca turist.

Enne își drese nervoasă glasul:

— Caut pe cineva. Speram să fiți atât de amabili să mă ajutați.

— Sigur, duduică, zise Rechinul în timp ce îi făcu un semn cu cotul Trabucului. Vom fi bucuroși să te-ajutăm. Dar, întâi, trebuie să rezolvăm cu *el*.

— Nu mă puteți aresta, mormăi băiatul. N-am făcut nimic.

— Atunci arată-ne brațele și dovedește că nu ești un Fier. Băiatul nu se clinti, doar îi fixă pe poliști.

— Vă rog, întrerupse Enne din nou. O caut pe o femeie numită Lourdes Alfero. Lipsește din februarie.